

Šu 1097 obč. zák. O tom, jak by pronajímatel se měl vyrovnati v takovém případě s nájemcem nebo žalovaným ohledně případné náhrady, netřeba uvažovati, ježto v tomto sporu se o to nejedná.

Čís. 6385.

Odpor podle Šu 213 ex. ř. jest ku zachování práva k rekursu (§ 234 ex. ř.) nutným toliko, jde-li o skutkové okolnosti podstatné pro posouzení nároku na příkazání, nikoliv však, jde-li o otázky právní.

Bylo-li při úvěrové pohledávce vloženo zvláště zástavní právo pro úroky, jest příkazati úroky i mimo rámec jistiny. V rozvrhovém řízení nelze zkoumati, zda bylo zástavní právo pro úroky vedle úvěrové pohledávky vloženo právem či neprávem (§ 14 knih. zák.).

Nebylo-li při úvěrové pohledávce vloženo zvláště zástavní právo pro útraty, mohou dojiti krytí pouze v rámci úvěrové pohledávky. § 216, druhý odstavec, ex. ř. nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 19. října 1926, R II 321/26.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal soud první stolice zemědělské záložně v knihovním pořadí ku částečnému krytí pohledávky z úvěrní listiny: 7% úroky z jistiny 55.000 Kč za dobu od 11. června 1923 do 11. června 1926 (den dražby) 12.685 Kč 89 h, útraty exekuce dřívější 1.507 Kč 89 h a nynější 860 Kč a na jistinu 47.681 Kč 37 h, celkem 62.735 Kč 15 h, takže vyšla na prázdno se 7.318 Kč 63 h. Odpor zadnějších knihovních věřitelů poukázal první soud na pořad práva. Rekursní soud k rekursu zadnějších knihovních věřitelů přikázal zemědělské záložně 55.000 Kč, takže vyšla na prázdno se 15.053 Kč 78 h úroků a útrat. **Důvody:** Odůvodněna jest stížnost, pokud se týká pohledávky Zemědělské záložny. Tato pohledávka jest podle knihovního výpisu a přihlášky pohledávkou úvěrní. Podle § 14 druhý odstavec knih. zák. nutno při zástavním zajištění úvěrní pohledávky udati nejvyšší peníz, do něhož má úvěr sahati. Tím stanovil zákon, že nejvyšší míra ručení zatížené nemovitosti za pohledávku, jež z naznačeného poměru teprve v budoucnosti vzejde, již z předu musí býti přesně stanovena a v knize pozemkové vyznačena, by každému bylo zřejmo, jak daleko asi sahá zatížení nemovitosti takovými pohledávkami, co do jsoucnosti i výše toho času ještě neurčitými. Tato nejvyšší míra nesmí proto nižším způsobem býti překročena a to ani kapitálem pohledávek z úvěru neb ručení ani jich vedlejšími závazky, jmenovitě úroky a útratami. Smlouven a vklad 7% úroků nemůže tudíž míti ten smysl a význam, že by úroky ty přikázány býti musely z nejvyššího podání i nad nejvyšší hranici 55.000 Kč. Poněvadž věřitelka přihlásila pohledávku na jistinu penízem 55.000 Kč, bylo jí jen tento peníz z nejvyššího podání přiřknouti.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu zemědělské záložny potud, že jí přikázal 7% úroky z 55.000 Kč od 11. června 1923

do 11. června 1926 12.685 Kč 89 h a na jistinu 50.049 Kč 26 h, celkem 62.735 Kč 15 h, takže vyšla se zbytkem pohledávky na prázdno.

D ů v o d y:

Pokud rekurentka, zemědělská záložna, uplatňuje v dovolacím rekursu, že nemělo býti vyhověno rekursům Spořitelny města B. a Dra Karla R. proto, že tito věřitelé nepodali při rozvrhovém roku, ač byli přítomni, odporu proti přikázání úvěrové pohledávky rekurentky z toho důvodu, pro který přikázání této pohledávky v rekursu napadli, že totiž účtovaná pohledávka přesahuje rámec úvěrové pohledávky, v pozemkové knize vyznačený, nanejvýš že účtovány jsou mimo tento rámec úroky a vedlejší poplatky, není dovolací rekurs opodstatněn. Ustanovení Šu 234 ex. ř., z něhož rekurentka dovozuje, že nemělo býti k rekursům Spořitelny města B. a Dra Karla R. přihlíženo, a podle kterého dlužník a oprávněným, kteří se k rozvrhovému roku dostavili, přísluší právo rekursu do rozvrhového usnesení jen v mezích oprávnění k odporu podle Šu 213 ex. ř. a k důvodům odporu, které mohly odporem býti uplatněny, ale při rozvrhovém roku předneseny nebyly, přihlíženo býti nemá, nelze, jak, ale mylně, za to má rekurentka, na projednávaný případ použití. Vznést odpor podle § 213 ex. ř., by zachováno bylo právo k rekursu (§ 234 ex. ř.), není třeba, jde-li o otázky právní. Odpor podle § 213 ex. ř. jest pod preklusí v § 234 ex. ř. uvedenou nutným toliko, jedná-li se o skutkové okolnosti pro posouzení nároku na přikázání podstatné. Účelem odporu podle § 213 ex. ř. jest, by projednán a pokud možno zjednán byl skutkový podklad pro rozhodnutí o nárocích, pro jejich přiřknutí neb odkázání na pořad práva. Jde-li jen o otázky právní, odporu netřeba, tyto rozhodne soud z úřední moci. V tomto případě jednalo se o to, zda úroky a útraty lze přiřknouti i mimo rámec úvěrové pohledávky (§ 14 knih. zák., § 224 ex. ř.), tedy o otázku právní a, jestliže řečení věřitelé, Spořitelna města B. a Dr. R. odporu při rozvrhovém roku proti požadovanému přikázání úroků a útrat při úvěrové pohledávce rekurentky mimo rámec této pohledávky nepodali, nepozbyli práva vznést pro toto přikázání rekurs do rozvrhového usnesení. Rekursní soud k jejich rekursu přihlížel a neodmítl jej právem.

Ve věci samé jest dovolací rekurs opodstatněn jen částečně, potud, že rekursní soud přiřkl jen úvěrní pohledávku a nepřičkl též úroků z ní. Podle výpisu z pozemkové knihy vložena jest úvěrová pohledávka do výše 55.000 Kč se 7%ními úroky z prodlení. Netřeba zkoumati, zda bylo zástavní právo pro úroky vedle úvěrové pohledávky vloženo do pozemkové knihy právem či neprávem (§ 14 druhý odstavec knih. zák.). Jedná se o rozdělení nejvyššího podání a tu rozhoduje skutečný knihovní stav (§§ 210, 213 a 224 ex. ř.). Jsou-li úroky zvlášť mimo úvěrovou pohledávku zástavním právem zajištěny, nelze trvati na tom, že mohou dojíti krytí jen v mezích úvěrové pohledávky, jak by tomu bylo, kdyby pro ně zvláštního zástavního práva nebylo (§ 14 druhý odstavec knih. zák.). Dochází-li rekursní soud k opačnému stanovisku máje za to, že vklad úroků z úvěrové pohledávky měl ten smysl a význam, že míněny byly

úroky v rámci úvěrní pohledávky, nemá toto stanovisko nikde opory. Podle § 14 druhý odstavec knih. zák. vklad úroků mimo rámec úvěrní pohledávky nepřipustným není. Také s hlediska publicity a speciality veřejných knih není závady proti prikázání úroků vložených mimo rámec úvěrové pohledávky. Vloženo-li zástavní právo mimo úvěrní pohledávku zvlášť ještě pro úroky v určitých procentech, jest případná výše tohoto příslušenství pohledávky pro každého seznatelná a není v tom směru rozdíl oproti určité pohledávce a úrokům z ní (§ 14 první odstavec knih. zák.), takže ani zásada publicity, speciality a důvěry v knihy veřejné vkladem určitých úroků pro úvěrovou pohledávku dotčena není. Jak uvedeno, podle výpisu z pozemkové knihy bylo pro úroky zástavní právo při úvěrové pohledávce zvlášť vloženo, proto úroky ty i mimo rámec této pohledávky rekurentce příslušely a rekursní soud nepřihlížel jí je podle toho neprávem. Naproti tomu není dovolací rekurs oprávněn, pokud si je v něm stěžováno na to, že v pořadí úvěrové pohledávky mimo její rámec nebyly prikázány útraty. Pro útraty zástavní právo zvlášť, na příklad jistou nejvyšší částkou zřízeno nebylo a mohly útraty ty dojiti krytí jen v rámci úvěrové pohledávky (§ 14 knih. zák.). Mínil-li rekurentka, že útraty jako příslušenství měly jí býti prikázány podle Šu 216 druhý odstavec ex. ř. v pořadí úvěrní jistiny i mimo rámec v pozemkové knize pro povolený úvěr vytčený, nelze jí přisvědčiti, neboť dotyčné ustanovení zákona vztahuje se na pohledávky již existentní, co do výše určité a nikoli na pohledávky úvěrové, které jsou ještě nejisté a mohou teprve vzniknouti. V tomto bodu nebylo lze dovolacímu rekursu vyhověti.

Čís. 6386.

Placená dovolená zaměstnanců (zákon ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n.).

O tom, co jest trvalým zaměstnáním a nepřetržitým zaměstnáním ve smyslu zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n. rozhoduje pouze zákon a jeho výklad, rozeznávání kolektivní smlouvy mezi dělníky stálými a nestálými nepřichází v úvahu, leč že by kolektivní smlouva obsahovala přímo ustanovení, že těm kterým dělníkům přísluší dovolená.

Podstatnou známkou denní (týdenní, měsíční) mzdy není, že se mzda v y p l á c í denně (týdně, měsíčně), nýbrž záleží na tom, podle jaké časové jednotky jest mzda v y m ě ř e n a.

Zemědělskému a lesnímu dělníku na plat denní ve smyslu Šu 5 zák. dlužno postavití na roveň i zemědělského a lesního dělníka na plat úkolový.

(Rozh. ze dne 19. října 1926, Rv II 601/26.)

Žalobě československého eráru o zjištění, že žalovanému jako lesnímu dělníku u lesní správy žalobcovy nepřisluší na rok 1925 nárok na placenou dovolenou po rozumu zákona ze dne 3. dubna 1925, čís. 67 sb. z. a n., bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v ý š š í m s o u d e m z těchto